

Stavanger som skøyteby:

Fra utpost til metropol?

Kunstisbanen i Stavanger ligger i utkanten av byens store friområde Sørmarka. Men 30 meter fra oppløpsida dunderer trafikken på motorveien mellom Stavanger og Sandnes forbi. Til tider bråkete, men denne beliggenheten gjør at 200.000 mennesker bor mindre enn 20 minutter fra banen. Noen bedre?

På fine søndager midtvinters virker det som om de alle er der. En sverm av folk beveger seg mot sola, og eimen av varme pølser og kakao henger tungt over omgivelsene.

Banen har mange ansikter. En kveld kan by på trolsk stemning med vindstille og superis. Da er Sørmarka en av landets raskeste utendørs baner, mener de fleste her borte. Neste kveld kan regnet og kulingen herje stygt med små spinkle kropper som skal inn i siste ytre, der vinden tar aller mest. Disse dagene har det blitt flere og flere av siste årene. Spesielt når det står nasjonale stevner på terminlista. De tre siste stevnene med utenbys deltakelse har alle blitt avlyst på grunn av dårlig vær og ubrukelig is.

Likevel: Skøytesporten i Stavanger nekter å dø. Uten noen form for markedsføring samler den årlige skøyteskolen 30-50 deltakere. Det har til tider blåst så hardt at instruktørene har hatt måttet konsentrere seg om å holde ungene fast slik at de ikke blåste inn på betongen på indre bane. Og hver sesong holder en trassig gjeng koken på trening i godvær og blest i en av skøytesportens ytterste utposter. Det har ikke manglet på talenter. Noen av dem har snust i toppen, men det har blitt med det.

Men skøyteløperne i Rogaland går bedre tider i møte – om alt går etter planen. Leder i Rogaland Skøyteklubb, Tor Helge Hetland, lover worldcup-stevne i januar 2005. Da skal hallen stå ferdig. Byen skal få sin storstue på is. Den skal romme hurtigløp og mosjonister, curlingentusiaster og klatrere. Prosjektet har så langt blitt godt mottatt av politikerne i de fire deltakende kommunene Stavanger, Sandnes, Sola og Randaberg. Dette skyldes ikke minst flerbruken og at det er forholdsvis liten forskjell mellom en nødvendig og fullstendig utskifting av hele det gamle anlegget.

Hallen vil snu opp ned på Stavangers vilkår udi skøytesporten. Sesongen vil bli forlenget med flere måneder og værfor-

holdene vil bli så stabile som de kan bli innendørs. Men de fysiske forholdene er ikke nok til å gjøre Stavanger til en skøyte-metropol. Godt miljø og samhold, en organisasjon, rekruttering, og fagkunnskap er viktige suksesskriterier. Det har nok flere klubber erfart.

SISTE KVELD PÅ BARMARK

Det er mandag 11. november. Banemannskapene har jobbet hele helga med å legge is med traktor og vanntanker. Et lag på noen centimeter er nettopp kommet på plass, men prepareringsmaskinen står på verksted. En enslig mosjonist har løpt hjem etter skøytene og får æren av å være første mann i år.

Oppe i klubbhuset myldrer det. Tre treningsgrupper er klar til løpe ut i mørket. Noen mødre og fedre har funnet ut at det kan være greit å mosjonere sammen med gjengen. Knut B Carlsen leder gruppa 10-12 år. Han har med seg Terje Munthe, Kåre Mathisen og Harald Øverland. Det er greit å være så mange trenere, sier han. Opplegget er skrevet ned på et skjema, og da gjør det ikke så mye om alle ikke har anledning til å stille på hver eneste trening. De grunnleggende ferdighetene som balanse, styrke og spenst er viktige å få inn på barmarktreening, sier Carlsen før flokken forsvinner ut døra.

Hermann Raunehaug tar sin gruppe, 13-åringene, med seg til «Verdens Bratteste Bakke» som ligger beleilig til noen hundre meter fra banen. Den fører opp i retning Ullandhaugtårnet.

Først kommenteres gårdsdagens norske worldcup-innsats. De norske løperne går for lett på isen, mener han. De skyver ikke godt nok ut! Så sendes løperne opp bakken, en etter en. Bruk armene! Lange hopp!

Planene om hall har vært en vitamininnsprøytning i skøytemiljøet i Stavanger. All mediaomtale om hallen har bidratt til økt aktivitet og en ny giv i klubben. Terje Puntervoll var en sentral trener i klubben for 10-15 år siden. Nå er han en av flere trenere som er tilbake igjen i miljøet. Puntervoll trener for juniorA-løperne og er koordinator for regionlaget. Hans filosofi «humør, trivsel og seriøsitet» er lett å få øye på. Det er en god stemning i gjengen som kommer inn etter ei knallhard økt ute i bakkene. Men den lovende Siri Anne Larsen mangler. Hun har fått sesongen spolert av en korsbåndskade. Resten er klare for en ny sesong – den nest siste på utendørs is.

AV ARNE HOPE